

INTIMA

VLADIMIR PAVŠIČ

V JANUARSKIH VETROVIH

*Ljubila sva se dolgo leto dni,
na cestah sredi februarских brozg
in v marcu, ko na lehah sneg skopni
in v mehkih majskih gozdih in nočeh.
Ljubila sva v poletja se nasmeh
ob rekah toplih, v sencah temnih smrek,
v jesenskem solncu se poljubljala,
sanjala, vase se izgubljala
in v zimskem vetru izgubila se.
Ah, ljuba, glej, tako zbežal je čas,
v srcu ni ugasnil tvoj obraz,
vendar, zdaj vem, da daleč daleč si,
da ladja tiho bog ve kam drsi
in da ostal sem sam, strahofno sam
in ne vprašujem več: čemu in kam.*

IZGUBLJENIM DNEM

*Kedaj sva našla se, kedaj spoznala?
Sedaj med nama strašen je prepad,
od vsepovsod zdaj čutim, da si nisva znala
pogledati v srce, zoreti v sad.
Mar je ljubezen le okrutna šala,
ki pije kri počasi kot vampir,
mar je samo slasti neznanih vir
in lepa maska sredi karnevala?
In vendar sem iskal pri tebi mir
zavetja pred življenja volčjo čredo,
a našel sem razdor, nemir
in nož v srce. — Še zdaj te vidim blede
strmeti vase kakor v nem vodnjak
z obrazom, ki šepetaje mi nov credo:
živeti v ognju in propasti v mrak.*

VEČERNI DEŽJI

*Tuja si mi, pol pozabljeni svet
ko polja, ki drhte kraj mene,
Tvoje dlani so iz rok mi pale ko cvet,
ki v dežjih večernih uvene.*

*Ob tebi sem in brezmejno sam,
ogenj, ki v nebo zogleneva,
tako sva si blizu, pa bog vedi kam
vsak zase samotno greva.
Vame vijo se podobe nemih brez,
ki v nebo gore brez odseva,
tiho neslišno izplameneva
glasba najinih nemih teles.
Tuja si mi, pol pozabljeni svet
ko polja, ki drhte kraj mene,
Tvoje dlani so iz rok mi pale ko cvet,
ki v dežjih večernih uvene.*

URE LJUBEZNI

*Ves se prenavljam v ljubezni Tvoji,
ki lije vame kakor slap luči,
ki me preseva in do dna jasni.
Ko skozme, glej, teko prevroči soji,
kipeč iz tvojih usten, prs, krvi,
ko vame se privijaš kakor plamen,
v meni se raztaplja zadnji kamen
težec na srcu, kakor smrt teži.
In skozme valovi razkošja morje,
iz mene pne brezčasja se obzorje,
življenje ko svetloba valovi
v brezdanje večnosti prostorje.*

URE BREZUPA

*Naj zadnjič se tvoj divji smeh izlije
ko beli potok v mračni moj zaliv,
iz njega ladja nikdar ne razvije
več jader na brezmejnih dalj poziv.
Ko sonce se mi v zadnji mrak prelije,
bom sam, v okameneli moj zaliv
obraz tvoj nemi nikdar ne prisije,
o, nikdar od onkraj ne zaihtiš v odziv.*